

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία... δρ. 8,—

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 32

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΧΕ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ πάλιν...τὸ νύχι αὐτὸ...κρεμασμένον ἐδῶ... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ᾔτο ἐκεῖ!.. Ποίᾳς ὀλεθρίας συνεπειᾶς ἤμπορούσε νὰ ἔχη!.. Ποῖος κίνδυνος δι' αὐτὴν καὶ τὴν οἰκογένειάν του!.. Ποία προδοσία ἐκ μέρους του, ἂν τὸ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ποίαν ἐκδικήσιν ἤμπορούσε νὰ προκαλέσῃ!..

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐσυλλογίζετο, κυττάζων πότε τὸ κλειστὸν χεῖρ, τὸ ὁποῖον ἔσφιγγεν ὅ,τι ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο τὸ μόνον του ἱατρικόν, καὶ πότε τὸ ἀνήσυχον καὶ ἀγωνιστὸν πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του...

Νὰ τοῦ τὸ πάρῃ;...

"Α, ὄχι, ποτέ! "Ἄς ἐγίνετο ὅ,τι ἤθελε! "Ἄς ἐπερνοῦσαν οἱ Μπαταμπέλοι μὲ τὰς πυρόγας τῶν τὸν μεγάλον ποταμόν, καὶ ἄς κατέκλυζαν, ἄς ἐκυρίευαν τὴν χώραν! "Ἄς ἐνιχνῶντο οἱ ὑπάρχοντες τοῦ Ντὰ Σαγκουί!.. Φθάνει ὅτι ὁ κύριος Φάμπρ διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ τοῦ φῶς ἐλπίδος, ἔχνος μειδιάματος, ἀκτῖνα χαρᾶς, πεποιθήσεως καὶ ζωῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ του!... Ναι, ἡ ὑγεία ἀνεφαίνετο καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου προσώπου. Καὶ ἡ πατρικὴ ἐλπίς, μόνη αὐτῇ, ἐξηγόραζεν ὅλους τοὺς φόβους, ὅλας τὰς ἀγωνίας.

— Καλὰ, παιδί μου Τζάκ. Γίνου καλά. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃς τώρα; Ἐγὼ ἐγύρισά... σὺ ἔχεις τὸ φυλακτό σου...

— Καὶ τὴν Ὁ'Δάλια, πατέρα! διέκοψεν ὁ Τζάκ. Μὰ πὺ εἶνε;

Καὶ ἐνῶ ὁ κύριος Φάμπρ ἐσιώπα:

— Δὲν μοῦ τὴ στέλλεις μιὰ στιγμὴ, σὲ παρακαλῶ;...

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ πατέρας τοῦ

Τζάκ ἐνεύσε καταφατικῶς καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον. Ἐσυλλογίζετο συγκεκνημένος, ταραγμένος, εὐγνώμων καὶ δυστυχής:

«Ὁ'Δάλια!.. καλὴ σκλάβά!.. γενναῖο κορίτσι!.. σῶτερά του Τζάκ... θαυμαστὴ ἔνοχος... καταδικασμένη εἰς θάνατον... Πῶς θὰ σὲ σώσω;»

Ἀλλὰ φροντὶς ἄλλου εἵδους, σπουδαιοτάτη, ἐμελλε νὰ ποσπάσῃ πρὸς στιγμὴν τὸν κύριον Φάμπρ ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἡγαπημένου τοῦ ἀσθενοῦς.

Νὰ σώσῃ τὸν Τζάκ, νὰ σώσῃ τὴν Ὁ'Δάλιαν, νὰ σώσῃ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ὅποιου ἡ εὐημερία τῷ εἶχεν ἀνατεθῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας, — αὐτὰ ἦσαν μελῆματα κατὰ ποικίλους βαθμοὺς σπουδαῖα διὰ τὸν κ. Φάμπρ, καθὲν τῶν ὁποίων συνεπήγετο καθήκοντα ἐπιτακτικὰ καὶ ἐπείγοντα... Εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Ὁ'Δάλιαν, ὅταν ἤκουσε θόρυβον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νάνησυχῃ. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ἤρχετο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Μπαταμπέλων. Ἦρχοντο λοιπὸν ἀπὸ τώρα νὰ κηρύξουν τὴν πόλεμον; Πῶς δὲν ἐπερίμεναν τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν θὰ τοῖς ἐδίδεν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ ἀναλαβὼν τὰς διπραγματεύσεις; Καὶ ὅμως ναι... ἦσαν αὐτοί... ἦσαν τὰ πολεμικά των τὰμ-τὰμ, αἱ ὀρεῖαι ὡς θηρίων κραυγαίων, αἱ αὐλοὶ των, τὰ ταμπύρλα των...

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπῆρε τὸ τουφέκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν

«Αἰσθάνεται ἔξαρνα νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ νὰ τὴν ἀπάγουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φυγάδων...»

ἀφίση πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τζάκ, καὶ ἐξεκίνησε, μόνος, πρὸς συνάντησιν των.

Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ πόλεμος. Μὲ κάθε τρόπον ὁ πράκτωρ θὰ τοὺς καθήσυχαι. Διότι τὰ πάντα ἐπέβαλλον εἰς τὸ χωρίον τὴν εἰρήνην: ἡ φυλὴ ἦτο ἀκέφαλος, χωρὶς ἀρχηγόν, ἀπογοητευμένη, νικημένη ἐκ τῶν προτέρων· ἐξ ἄλλου, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ πολέμου θὰ ἐφόνευον τὴν ἀσθενῆ υἱὸν του.

Ὁ υἱὸς τοῦ Γκουμῆρη, τοῦ βασιλέως τῶν Μπατεμπέλων, ἀντικαθιστᾷ τὴν πατέρα του. Ὁ κύριος Φάμπρ τὴν γνωρίζει καλά. Εἶνε γενναῖος πολεμιστής, νεώτατος ἀκόμη, πλήρης ὀρμῆς, φιλοδοξῶν κατακτήσεις. Βαδίζει ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατεύματος. Ὁ κ. Φάμπρ τὴν πλησιάζει, τὴν σταματᾷ, συνομιλεῖ μαζί του, συζητεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει μίαν προθεσίαν, ὑπὸ τὴν ὅρον νὰ συγκληθῇ εὐθὺς νέα Παλάβρα καὶ νὰ αποφασισθῇ, νὰ ψηφισθῇ ἡ παραγώρησις τοῦ ἡμίσεως ἐνὸς δάσου ἐκ καουτσού εἰς τοὺς Μπατεμπέλους, ἀντὶ τοῦ ὅποιου ὑπεχρεοῦντο οὗτοι νὰ παραχωρήσουν τὸ τέταρτον ἐνὸς ἰδιοῦ των μεταλλείου χαλκοῦ. Ἀπεφασίσθη. Οἱ ἐχθροὶ θὰ ἔμενον ἡσυχοί, περιμένοντες τὴν ἀπάντησιν.

Ἄλλ' εἰς τὸ χωρίον οὐδεμία συνεννόησις. Ὁ Ντὰ Σαγκουὶ εἶνε ὡς νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον. Ὁ Μπα Μπουλὸ φωνάζει διὰ προδοσίαν. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐκφράζει ὑποψίαν ἐναντίον τοῦ κ. Φάμπρ. Οἱ μαῦροι δὲν θέλουν οὔτε καν νὰ ὀπισθοῦν, καὶ τελειώνει ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀναμένοντας ἐχθρούς.

Ἄλλ' αὐτοὶ εἶνε ἔτοιμοι πρὸς πόλεμον. Σιωποῦν· ἀλλ' ἡ σιωπὴ των εἶνε ἀκόμη τρομερωτέρα... Τί σχεδιάζουν; Ποῦ κρύπτονται;... Εἰς ποῖον μέρος τοῦ χωρίου θὰ ἐμφανισθοῦν ἔξωθεν, ἐξηρησμένοι ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀναμονήν, παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ πολεμοχαροῦς ἀρχηγοῦ των;...

Ὁ ἥλιος δύνει, συνήθως δὲ αἱ μάχαι δὲν ἀρχίζουν τὸ ἐσπέρας... Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς, τῆς ἀναστατώσεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, εἶνε ἡ μὲν ἑλπίς τὴν ὅποιαν διατηρεῖ ἀκόμη ὁ πατέρας τοῦ Τζάκ, πρόεδρος τῆς Παλάβρας. Συζητοῦν ἀκόμη. Ἡ καλλίτερα, φιλονεικῶν, πίνοντες ὁλονὲν ἀπὸ τὴν γεμάτην κολοκύνθην. Ἐμέθυσαν. Τίποτε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τοὺς κτηνώδεις αὐτοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐνεδρεῖται...

Ἄλλ' ἐκεῖ-πέρα οἱ πιστοὶ ἀγρυπνοῦν. Ὁ Ντὶ Γκόμας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του καὶ ἐτοποθετήθη ὡς φρουρός, ὡς πρόσκοπος, ὅχι μακρὰν τοῦ ἀπέναντι δασυλλίου. Ἐπῆρε τὸ τουφέκι τοῦ κυρίου Φάμπρ καὶ εἰδοποίησε τὴν Ὁ-Δάλιαν ὅτι θὰ ἐπυροβολοῦσεν εἰς τὸν

ἀέρα, μὲν θὰ ἔδλεπε τὸν ἐχθρὸν ἐτοίμαζόμενον νὰ προχωρήσῃ. Καὶ ἡ Ὁ-Δάλια τῷ ἀπεκρίθη περιλύπως, συλλογισμένη τὸν Τζάκ:

— Τί ὠφελεῖ;... Μήπως ἔχουμε τὸν τρόπο νὰ ὑπερασπισθούμε;

Ἡ Ὁ-Δάλια σκέπτεται, περιποιούμενη ὁλονὲν τὴν ἀσθενῆ της. Εἰς ἄλλου ὁ Ντὶ Γκόμας δὲν περιπατεῖ ὀρθὸς καὶ υπερήφανος, ὅπως συνήθως εἰς τὰς μάχας... Τώρα ἔρπει. Ἰδοὺ, ἐχάθη μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα (*). Προχωρεῖ ἀμὲν τὰ τέσσαρα, φοβούμενος νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν, κάμνων γύρους διὰ νὰποφύγῃ τὰ μέρη, ὅπου οἱ ξηροὶ φλοιοὶ θὰ ἐτριζαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του καὶ θὰ τὴν ἐπρόδιδαν... Προχωρεῖ σχεδὸν ἀθροῦως.

Εἰς ἄλλου οἱ ἐχθροὶ μετακινούνται. Αἱ κινήσεις των ἀκολουθοῦν τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν. Ἐρχονται πρὸς τὸ χωρίον. Προχωροῦν σκυμμένοι, προφυλακτικοί, σιωπηλοί, μὲ τὴν ῥαχὴν κυρτήν, μὲ τὴν κεφαλὴν χαμένην εἰς τοὺς ὤμους... Ὁ Ντὶ Γκόμας ἀκούει τὸν κρότον τῶν βημάτων των καὶ σπανίως τὴν κλαγγὴν κανενὸς δόρατος συναντῶντος τυχαίως καμμίαν ἀσπίδα. Εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή:

— Μπουμ!

Ἡ Ὁ-Δάλια ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ὁ Τζάκ ἐξύπνησε λέγων:

— Εἶνε πρωί; ἡ ὥρα τοῦ κυνηγίου;

— Ὁχι ἀκόμη, κύριε Τζάκ.

Ἄλλ' ἡ Ὁ-Δάλια ἐξακολουθεῖ τὰς σκέψεις της: Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη. Οἱ ἐχθροὶ εἶνε ἐπὶ θύρας. Τρέχουν... Νὰ τοὺς!..Θὰ εἰσελθῶν;

— Ὁχι! ἀπαντᾷ καθ' ἑαυτὴν ἡ μικρὰ μαῦρη μὲ πεποίθησιν· ὅχι, δὲν θὰ εἰσελθῶν!..Θὰ φθάσουν ὡς τὴν θύραν, ὡς τὸ κατῳφλι. Ἰσως, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ περάσουν.

— Τ' εἶνε πάλι; ἐρωτᾷ ὁ Τζάκ. Μὰ δὲν σοὺ λέγω ὅτι εἶνε ἡ ὥρα τοῦ κυνηγίου;

— Ὁχι, κύριε· ἀλλὰ σήμερα εἶνε ἡμέρα χαρᾶς. Ἐγύρισε ὁ πατέρας σου καὶ ἡ φυλὴ πανηγυρίζει τὸν γυρισμό του... Ἡ ἐορτὴ τὴν ὁρίσας ἀρχισε. Ὁλοι οἱ Μαῦροι βγήκαν ἔξω μὲ τὰ ὀπλα τους. Ἀναψαν πυρσούς...οἱ μουσικὲς παίζουν... Ἀκούς, κύριε Τζάκ;

— Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ!..

— Ἡθελες νὰ ἰδῇς; Λοιπὸν θέλω νὰ μοὺ κάμῃς μιά χάρι καὶ μιά θυσία. Θὰ μείνης ἡσυχος, ἐπὶ κρεβάτακι σου, καὶ θὰ μὰφισς ἐμὲ νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν ἐορτή.

— Νὰ πᾶς ἐσύ, Ὁ-Δάλια;

— Ναί, μιά στιγμούλα καὶ σὰν γυρίσω, θὰ σοὺ τὰ διηγῶ ὅλα.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σελὶς 257.

— Πολὺ καλὰ, πῆγαινε, εἶπεν, ὁ Τζάκ ὑποτασσόμενος.

— Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς ἀν ἀργήσω καὶ λιγάκι, γιατί...δὲν παίρνω ἀδεια συχνά...Ἐπειτα, ἀν ἀκούσης φωνῆς, κρότους ὀπλων, ἀν ἰδῇς φωτιές, λάμψεις...

— Ἀ, ναί, ξέρω... θὰ εἶνε φωτιές χαρμύσινες...ἔτσι διασκεδάζουν αὐτοὶ οἱ βάρβαροι...Πῆγαινε, Ὁ-Δάλια, δὲν θὰ φοβηθῶ...

Ἡ Ὁ-Δάλια ἐπλησίασε τὸν νεαρόν της κύριον, ἤγγισε μὲ τὰ δύο της δάκτυλα τὸ φυλακτόν, κρεμασμένον ἀκόμη εἰς τὸ στῆθος του, καὶ ἔπειτα, εὐθυμῶν, ἐλαφρᾶ, ἔτρεξε διὰ τρίτην φοράν πρὸς τὸν θάνατον, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ Τζάκ.

Οἱ Μπατεμπ-λοι εἶχαν ἀνάψῃ τοὺς πυρσούς των διὰ νὰ βλέπουν εἰς τὸν δρόμον των καὶ νὰ τρομάζουν τοὺς ἐχθρούς των. Δὲν εἶπον πλέον. Δὲν ἐδάδιζαν. Ἐτρεχαν εἰς ἐξοδὸν κατὰ τοῦ χωρίου.

Τοῦτο ἔμενε σκοτεινὸν καὶ ἀφανές. Μόνον αἱ σκιαὶ τῶν δένδρων καὶ αἱ στέγαι τῶν ἀγχοροκαλυβῶν διεκρίνοντο. Μακρὸθεν ὁ Ντὶ Γκόμας ἔδλεπεν ἀφ' ἐνὸς τὸν ἐπερχόμενον στρατόν, τὸν ὅποιον ἐφώτιζαν οἱ ἐκ ρητίνης πυρσοί, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὸ μαῦρόν του χωρίον, ἡσυχον ὡς κοιμητήριον παισιούμενον ἀπὸ κυπαρίσσους.

Ἐξωθεν ἀκούεται κρότος τρομακτικὸς καὶ συγχρόνως λάμψεις φαίνεται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Φάμπρ. Ἡ λάμψις αὕτη μεγαλύνει καὶ ἀπλώνεται εἰς τὸ καλάμινον παραπέτασμα, τὸ ὅποιον χωρίζει τὸν Τζάκ ἀπὸ τὴν κήπον. Ἀπλώνεται ἀκόμη καὶ καλύπτει τὸ σπίτι, τὰ δένδρα, τὸν κήπον. Καὶ μέσα εἰς τὴν λάμψιν αὕτην, φαίνεται μία κόρη, ἡ ὅποια κρατεῖ εἰς τὰ χέρια της ἕνα δίσκον καὶ τὸν περιστρέφει διαρκῶς.

Εἶνε τὸ πῦρ ποῦ περιμένει τοὺς Μπατεμπέλους! Πῦρ ἔκτακτον, παράδοξον, φῶς χρώματος ἀγνώστου, καὶ τόσης ἐντάσεως ὥστε ἡ χώρα φωτίζεται ὡς ἐν ἡμέρᾳ!

Μία φωτεινὴ ἰδέα, κυριολεκτικῶς, ἐπεφοίτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁ-Δάλιας, ἐνῶ ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ σώσῃ τὸν κύριόν της: Τὰ βεγγαλικά φῶτα, τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὁ κύριος Φάμπρ καὶ τὰ ὅποια ἦσαν ἀγνωστα εἰς τοὺς Μπατεμπέλους. Νὰ πάρῃ τοὺς περιστρεφόμενους ἐκείνους ἡλίους, τοὺς πορφυροὺς, καὶ νὰ τοὺς ἀνάψῃ τὴν ἕνα κατὰ πιν τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἐχθρούς.

Ἐγνώριζε τὸν τρόπον. Ὁ Τζάκ πολλάκις τὴν εἶχε γυμνάσῃ, εἰς ἡμέρας ἐορτῶν, νὰ καίῃ πυροτεχνήματα. Τὸ δὲ θάμβος καὶ ὁ τρόμος ποὺ ἠσθάνθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν οἱ Μπαχίς Μπέ, ἡγγυῶντο

περὶ τοῦ τρόμου τὸν ὅποιον θὰ ἐπρόξενον τώρα εἰς τοὺς ἐχθρούς των.

Ἡ Ὁ-Δάλια δὲν σίκεται οὔτε σιγῇ. Κινεῖ ἀκαταπαύστως τὸν περιστεφόμενον ἥλιον, τὸν ὀλοπόρφυρον, ὁ ὅποιος τοξέυει σπινθηρὰς μὲ κρότον φοβερὸν. Καίονται τὰ χέρια της, ὁ καπνὸς τὴν περικυκλῶναι, τῆς μπαίνει εἰς τὴν μύτην, εἰς τὰ μάτια, εἰς τὴν πνίγει. Ἀλλ' ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ περιστρέφεται πολὺκροτος, ἀνανεῶνων διαρκῶς τὰς πορφυρὰς τοῦ λάμψεις. Ἡ μικρὰ μαῦρη στέκεται εἰς ἴσην ἀκριβῶς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Τζάκ καὶ τοὺς Μπατεμπέλους: ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς ποῦ θέλει νὰ διώξῃ, καὶ ἀπὸ τὸν φίλον ποῦ θέλει νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐκεῖνὸν σταματοῦν ἔξωθεν ἐκπληκτοί, θαμβωμένοι, διστάζοντες. Ἐπειτα τὰ χάνουν, κάμνουν σὰν τρελλοί. Ποτέ των δὲν εἶδαν τέτοιο πρᾶγμα! Αὐτοὶ οἱ σπινθηρᾶς, αὐτὰ τὰ κόκκινα φῶτα, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ὑπῆκοι τοῦ Ντὰ Σαγκουὶ ἔχουν πολεμοφῶδια καὶ ὅπλα φοβερά. Πῶς νὰντιπαραταχθοῦν, πῶς νὰ τοὺς πολεμήσουν;...Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος τῆς πονηρᾶς των ὑποχωρήσεως καὶ τῆς προδοτικῆς των σιωπῆς—συλλογίζονται: νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ προχωρήσουν διὰ νὰ τοὺς νικήσουν ἀσφαλέστερα!..

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ

Ἀγαθητοί μου,

ΡΟ ὀλίγου καιροῦ σὰς ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν περὶ ἐπαίδων καὶ φιλοφρονῶν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας, — διὰ νὰ πρᾶξω ὀλίγον τὴν λύπην τὴν ὅποιαν σὰς προξενεῖ βέβαια ἡ θεὰ τῶν ἐπαίδων, τῶν δυστυχῶν καὶ ἀθλίων ὑπάρξεων, — σὰς ἔλεγα ὅτι οἱ κοινωνιολόγοι προφητεύουν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ λείψουν οἱ ἐπαῖται, διότι θὰλλάξῃ ἡ κοινωνία μορφὴν, καὶ τάχα θὰ τοῦ κόσμου, ἡ μᾶλλον τὰ χρεῖωδῃ τῆς ζωῆς, θὰ διανέμονται τότε μὲ περισστέραν δικαιοσύνην καὶ ἰσότητά μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς μου αὐτῆς, ἔλαβα μίαν ἄλλην ἀπὸ νεαρὸν ἀναγνώστην τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ὅποιος διαμένει εἰς μίαν πόλιν τοῦ ἐσωτερικοῦ. Αὐτὰς τὰς ἰδέας, — μοὺ γράφει μεταξὺ

τῶν ἄλλων ὁ φίλος μας, — τὰς ἔχει ἐδώ κ' ἕνας κύριος, τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι θεωροῦν ὡς τρελλόν.

Ὀνομάζεται... — (παραλείπω τὸν ὀνόμα- του) — καὶ ἴσως δὲν σὰς εἶνε ἀγνωστος, διότι συχνὰ ἔρχεται καὶ μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἰς τὴν χάσῃ καὶ εἰς τὴν φέξῃ, τυπώνει μίαν ἐφημερίδουσαν. Ἄν δὲν ἔτυχεν ὅμως νὰ τὸν γνωρίσετε, ἰδοὺ, νὰ σὰς τὸν περιγράψω. Εἶνε μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος, μὲ γενάκια καὶ μὲ μακρὰ μαλλία, τὰ ὅποια ἀρχίσαν νὰσπρίζουν. Χειμῶνα-καλοκαίρι φορεῖ λινὰ ρούχα ὑποκίτρινα, ἀμφιδόλου καθαρί- τητος, στακτιὰν ρεμπουμπλικαν μὲ πολὺ πλατὺν γυρόν, γυαλῆα καὶ χονδρὸν κορδόνι, καὶ λαϊμοδέτην φλοιάν, ἀνοικτοῦ χρώματος, συνήθως κόκκινον. Διότι, καθὼς λέγει, αὐτὸ εἶνε τὸ χρώμα του καὶ τὸ σύνθημά του: τὸ κόκκινον, τὸ ἐπαναστατικόν. Εἶνε εὐγλωττος, ἡ μᾶλλον φλύαρος. Καὶ λέγει ὅτι εἶνε σοσιαλιστής, ἐπαναστάτης, ἀναρχικός...Διημερεύει εἰς τὸ καφενεῖον καὶ συναθροίζει γύρω του μερικὸς ἀέργους, τοὺς ὁποίους κατηχεῖ. Συχνὰ τὸν πλησιάζουν καὶ ἐρωγατικοί, καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μορφωμένοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνουν χάρι, νὰ γελῶν μαζί του καὶ μὲ τὰς ἰδέας του. Τὸν περὶάδουν, ἐκείνους θυμῶν, ἔξωφω- νίζει, ὑβρίζει, καὶ γίνεται τὸ ἀνᾶστα ὁ Θεός. Κάποτε λέγει ἔξυπνα πράγματα καὶ νόστιμα· συχνὰ ὅμως ἡλίθια καὶ βάνουσα. Καὶ ἐκτὸς δύο τριῶν, μαθη- τῶν του, τοῦ αὐτοῦ φυράματος καὶ τῆς αὐτῆς διανοητικῆς καταστάσεως, κανεὶς δὲν τοῦ ἔχει ὑπόληψιν, κανεὶς δὲν τοῦ δίδει σημασίαν. Μερικοὶ μόνον τοῦ δίδουν ἐλεημοσύνην, διότι εἶνε πολὺ πτω- χὸς καὶ τὸν λυποῦνται. Ἐγὼ ὅμως σὰς λέγω εἰλικρινῶς, δὲν τὸν λυποῦμαι καθόλου. Ἀντὶ νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ διδάσῃ μὴ δουλεῖαι νὰ ζήσῃ; Γερὸς εἶνε, δόξα τῷ Θεῷ!...

Ἄ, ὅχι, φίλε μου! Ὁ ἄνθρωπός σου, ἐξ ὧν μοὺ γράφεις, δὲν εἶνε γερὸς διόλου! Μὴ βλέπῃς ἀν ἔχῃ μυῶνας κα- λούς καὶ ἀν δὲν εἶνε σακάτης ἡ ἄρρω- στος εἰς τὸ κρεβάτι. Αὕτη μόνῃ ἡ ὑγεία δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐργασθῇ κανεὶς καὶ νὰ ζήσῃ. Πρέπει νὰ βοηθῇ καὶ τὸ κε- φάλι. Μοὺ φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου σου εἶνε πειραγμένον... Τὸν ἐτρέλλαναν τὸν κακὸμοῖρον αἱ σο-σιαλιστικαὶ ἰδέαι, καὶ τὸν ἐκαμαν ὀνη- ρὸν καὶ ἀνάξιον νὰ ζήσῃ. Φλυαρεῖ μόνον, διδάσκει καὶ ἐπατεῖ. Εἶνε τρελλὸς καὶ αὐτός, ὅπως τόσοι ἄλλοι, ποὺ ἐτρέλ- λάθησαν, φεῦ! διὰ τοῦτον ἡ ἐκείνον τὸν λόγον...

Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' ἐνῶρσα πολλοὺς ἄλ- λους ὁμοίους του. Σοσιαλιστὰς τάχα καὶ ἀναρχικοὺς, ἐκδίδοντας ἐφημερίδας, ἰ-

δρύνοντας Συλλόγους, προσπαθοῦντας νὰ κατηχήσουν τοὺς ἐργάτας, καὶ πραγμα- τικῶς μὴ κάμνοντας τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γελοιοποιοῦν ἑαυτοὺς καὶ τὴν ἰδέαν. Προσέξατε μὴ σὰς ἐμπλέξῃ ποτὲ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰ δίκτυα του καὶ σὰς ἐκμεταλλεῖται! Πολλοὶ νέοι, ἄπειροι τοῦ κόσμου, τὴν ἐπαθάν, κ' ἐθυσίασαν καιρόν, χρόμα καὶ...ὕποληψιν, πιστεύ- σαντες τὴν τρελλαν ὡς φρονιμάδαν. Διότι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε εὐγλωττοι, εἶνε διαλεκτικοί, καὶ ἔχουν τὸν τρόπον νὰ πείθουν καὶ νὰ παρασύ- ρουν. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν εὐπιστον νέον, ὁ ὅποιος θὰ τοὺς εἶδεε σοβαρῶς ἀκρόασιν καὶ θὰ παρημέλει τὰς μελέ- τας του, τὴν ἐργασίαν του, τὰ καθή- κοντά του, διὰ νὰ κυνηγήσῃ τὴν χίμαι- ραν τοῦ σοσιαλισμοῦ!

Θὰ μ' ἐρωτήσετε: Ὁ Σοσιαλισμὸς λοιπόν, ὡς ἰδέα, δὲν εἶνε σεβαστὸς καὶ ἄξιος προσοχῆς;

Βεβαίως. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ὑπάρχουν δύο εἰδῶν σοσιαλισμοί: ὁ ἐπιστημονικὸς καὶ ὁ ἀγυρτικὸς—ὁ φρόνιμος καὶ ὁ τρελλός. Ὁ πρῶτος πα- ραδέχεται ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ κοινωνία θὰλλάξῃ μορφὴν—ὅπως ἤλλαξε τοσά- κισ, — καὶ μελετᾷ τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς βαθμιότητος μεταβολῆς. Ὁ δεύ- τερος νομίζει ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ γίνων διὰ μιᾶς, ἔξωθεν, αὐριον κιάλα, διὰ τῆς βίας. Ὁ πρῶτος παρα- τηρεῖ, φιλοσοφεῖ, σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ μὲ φρόνησιν καὶ μὲ μέτρον. Ὁ δεύτερος φλυαρεῖ, παρεξηγεῖ, παραλογίζεται καὶ ἐνεργεῖ παραφύρως καὶ σπασμωδικῶς. Ὁ πρῶτος εἶνε πάντοτε εἰλικρινὴς, ἀγνός, ἀδόλος, ἀφιλοκερδής, ἀπὸ ἐνδό- μυχον πεποίθησιν προερχόμενος· ὁ δεύ- τερος πολλάκις εἶνε δόλιος, ὑποκριτικὸς, ἐξυπηρετῶν ἀτομικὰ μικροσυμφέροντα ἢ συγκαλύπτων ὀνηρίαν καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν καὶ προαγωγὴν.

Δυστυχῶς, εἰς τὴν Βλλάδα, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἀπόστολοι τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν. Φυ- λαχθῆτε ἀπὸ αὐτοὺς! Εἶνε ἀγύρται ἡ τρελλοὶ ἐπικινδύνου, προπάντων διὰ τοὺς καλῇ τῇ πίστει ὁπαδούς των. Μὴ τοὺς δώσετε ποτὲ σημασίαν. Μόνον ἂν θέ- λετε, καὶ ἂν τοὺς λυπᾶσθε ὡς τρελλούς, ἀνικάνους νὰ ἐργασθῶν, δώσατέ τους ἐλεημοσύνην.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει τὸν Θεόν.

Ἡ ἐλπίς εἶνε λαμπρὸν πρόγευμα, ἀλλ' ἄθλιον δείπνον.

Ἀβουλος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος.

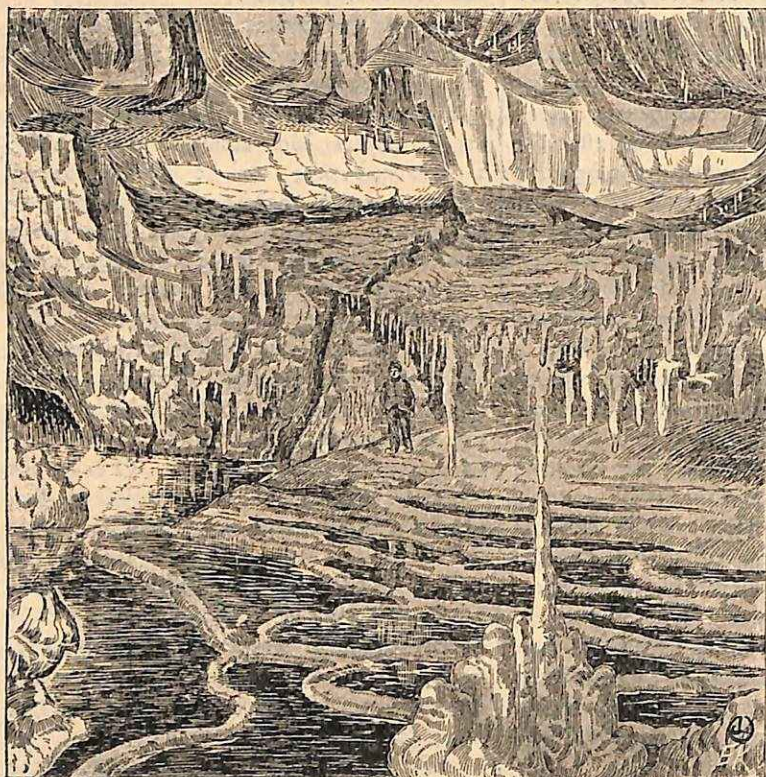
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Υπόγειοι ποταμοί.—Πώς σχηματίζονται τὰ σπήλαια.—Τὰ κυριώτερα σπήλαια τοῦ κόσμου.—Τὰ σπήλαια τῆς Λακάβης.—Τὰ ζῶα τοῦ σκότους.—Ὁ ἀνθρώπος τῶν σπηλαίων.

Α'.—ΥΠΟΓΕΙΟΙ ΠΟΤΑΜΟΙ

Ἐὰν ρίψετε βλέμμα τριγύρω σας, θὰ ἰδῆτε ὅτι ὑπάρχουν πεδιάδες καταπράσιναι, αἱ ὁποῖαι ποτίζονται ἀπὸ ποταμούς ἢ ρυάκας, ἐλισσόμενους ὀφειδῶς διὰ μέσου χλοερῶν λειμῶνων. Πόλεις καὶ χωρία εἰσέρχονται παρὰ τὰς ὄχθας, ἐργοστάσια λειτουργοῦν, γαῖαι ἀπέραντοι καλλιεργοῦνται. Μὲ ἄλλους λόγους,

Ἡ λίμνη τῶν περιφῆμων σπηλαίων τῆς Λακάβης

βλέπομεν τὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ἀσκουμένης εἰς τοὺς κόλπους φύσεως πλουσίας καὶ γονίμου.

Δὲν ἔχει οὕτω παντοῦ. Ἀπομακρυνόμενοι τῶν πόλεων, τῶν χωρίων καὶ τῶν καλλιεργημένων γαιῶν, συναντῶμεν πολλάκις χώρας διαφορετικὰς. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος φαίνεται ξηρόν, στείρον, γυμνόν. Ὀλίγα ἢ διόλου δένδρα ὀλίγη ἢ διόλου χλόη οὕτε ποταμοί, οὕτε ρυάκες, καὶ εἰς μερικά μέρη ἰδιαίτερος ἀπόκληρα, ὁ βράχος φαίνεται γυμνὸς εἰς πολλῶν χιλιομέτρων ἔκτασιν.

Καὶ ὅμως, ἀέκμη καὶ ἐκ πρώτης ὀψews, ἐννοεῖ κανεὶς ὅτι δὲν εἶχεν οὕτως ἀνέκαθεν. Καὶ εἰς τὰς ξηροτέρας σήμερον χώρας, βλέπομεν κοιλάδας περιβαλλομένας ἀπὸ κοίτας ποταμῶν ἢ

χειμάρρων ἐντελῶς ἀνύδρους, αἱ ὁποῖαι ὅμως μαρτυροῦν διὰ τῆς παρουσίας των ὅτι εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ὑπῆρξαν καὶ ἐδῶ ποταμοὶ καὶ ρυάκες, ὅπως παντοῦ.

Ποῖα εἶνε λοιπὸν ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου; πῶς ἐξηράνθησαν αὐταὶ αἱ κοίται;

Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ρυάκες καὶ οἱ ποταμοὶ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς, τὰ ὁποῖα, πίπτοντα ἀπὸ τὰ νέφη, συναθροίζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς μυρία ρυάκια, χύνονται τὰ μὲν εἰς τὰ δέ, καὶ ρέοντα ὁλονέν, ἀποτελοῦν ὄγκους ὕδατος ὁλονέν μεγαλητέρους, οἱ ὁποῖοι χύνονται ἐπιτέλους εἰς τὴν θάλασσαν.

Τοῦτο συμβαίνει ἐφ' ὅσον τὸ ἔδαφος εἶνε παντοῦ ἀρκετὰ στερεὸν καὶ ἀδιαπεραστόν, ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ εἰμφορῇ νὰ μένῃ εἰς τὴν ἐπιφανείαν του χωρὶς ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' εἰς μερικά μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ γεωλόγοι ὀνομάζουν τιτανώδη, τὸ ἔδαφος παρουσιάζει ἰδιαίτεραν σύστασιν καὶ διαφορετικὰς ιδιότητας.

Ἡ ἀποξήρανσις τῆς πετρώδους μάζης, τὰ ὅρη ἢ τὰ ἐσβεσμένα ἡφαίστεια, τὰ ὁποῖα γειτνιάζουν, οἱ σεισμοὶ καὶ πολὺ ἄλλαι αἰτίαι, ἐθραυσαν οὕτως εἰπεῖν καὶ συνέτριψαν ὅλην τὴν γῆν εἰς μικρὰ τεμάχια. Τὸ ἔδαφος, πολλάκις μέχρι βάθους ἑκατοντάδων μέτρων, εἶνε ὅλον γεμάτον ρωγμῶν.

Β'.—ΠΩΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΠΗΛΑΙΑ

Οἱ ποταμοὶ λοιπὸν οἱ ὁποῖοι σχηματίζονται εἰς τοιαύτας χώρας χάνουν τὰ ὕδατά των, ἀπορροφώμενα καὶ καταπνόμενα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ρωγμῶν τοῦ ἐδάφους. Τὰ ὕδατα αὐτά, τὰ ὁποῖα, εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, περιέρχουν ἐν ἀέριον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀνθρακικὸν δξύ, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ διαλύουν τὰς τιτανώδεις πέτρας, ὅπως περίπου τὸ κοινὸν ὕδωρ διαλύει τὴν ζάχαριν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε βέβαια αἰσθητὸν εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν: ἡ διάλυσις

γίνεται βαθμῆδιν καὶ ἀνεπαίσθητος. Ἀλλὰ γινόμενη συνεχῶς, ἀκαταπαύτως, εἰς διάστημα αἰῶνων πολλῶν, κατατρώγει μεγάλας ποσότητας, φοβεροὺς ὄγκους βράχου, καὶ οὕτω σχηματίζονται παρμύγιστα κοιλώματα εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τῆς ἐπιφανείας ἀπορροσῶνται βαθμῆδιν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐξαφανίζονται καὶ συνάθροίζονται ὑπογείως.

Ἐκεῖ, ὑπὸ θόλους ἐνίοτε ἀπέραντους, οἱ ὁποῖοι φθάνουν τὰ 60 μέτρα εἰς τὰ σπήλαια τῆς Λακάβης, τὰ 90 μέτρα εἰς τὰ φρέατα τοῦ Παδιδράκου, καὶ σχεδὸν τὰ 300 μέτρα εἰς τὸ Τρεβῆκον τῆς Αὐστρίας, ρέουν ὁμοῦ, σχηματίζοντα ρυάκας καὶ ἀληθεῖς ὑπογείους ποταμούς, οἱ ὁποῖοι βλέπουν πάλιν τὸ φῶς εἴτε εἰς τὰ ἄκρα μεγάλων κοιλάδων, εἴτε παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν θαλασσῶν, ἀφοῦ διατρέξουν ὑπογείως διάστημα πολλῶν ἐνίοτε δεκάδων χιλιομέτρων. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν βλέπουν καὶ διόλου τὸ φῶς, διότι ἡ ἐκβολὴ των γίνεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

Γ'.—ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τοιαύτη ἡ προέλευσις τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τὰς μεγάλας κοιλότητας, τὰς ἰσότητας γνωρίζομεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Αἱ γνωστότεραι εἶνε αἱ τοῦ σπηλαίου τοῦ Μαμμούθ, εἰς τὰς Ἡνωμένας πολιτείας. Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι κάποτε εἶνε οἱ Ταρταρίνοι τοῦ Νέου Κόσμου, τῷ ἀπέδιδον ἄλλοτε ἔκτασιν τετρακοσίων χιλιομέτρων. Ἀλλὰ σοβαρώτεροι καταμετρήσεις τῷ ἀφίχον ἀκόμη τὸ σημαντικὸν μήκος τριάνοντα χιλιομέτρων. Τὸ σπήλαιον τοῦ Κακαχουαμίλπα, εἰς τὸ Μεξικόν, εἶνε περίφημον διὰ τὸν μέγαν ποταμόν, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἐκεῖθεν.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ γνωρίζομεν τὰ ὠραῖα σπήλαια τοῦ Ἀδελσπεργ, σχηματισθέντα ἀπὸ ἑνα ποταμόν, τὸν Πιούκαν, ὁ ὁποῖος διασχίζει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ὁλόκληρον ὅρος τὰ σπήλαια τοῦ Ὀττόκου, τοῦ Ἀγίου Κανζιάν κτλ. εἰς τὴν Αὐστρίαν. Τὸ Βέλγιον ἔχει τὰ περίφημα σπήλαια τοῦ Χάν καὶ τοῦ Ροσφόρ, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἐπισκέπτονται οἱ περιηγηταί. Ἡ Γαλλία ἔχει τὰ σπήλαια τοῦ Παδιδράκου, Δαρζιλάν, Βεθαράμ κτλ. καὶ προπάντων τὰ περιεργότατα σπήλαια τῆς Λακάβης, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἐπισκεφθῶμεν.

Δ'.—ΤΑ ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΗΣ ΛΑΚΑΒΗΣ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, ἀνοίγεται μία μεγαλοπρεπὴς φυσικὴ πύλη, χαίνουσα ὡς μεγάλη μαύρη τρύπα. Εἶνε ἡ εἴσοδος τῶν σπηλαίων τῆς Λακάβης, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς μῆκος τριῶν χιλιομέτρων ἐντὸς τοῦ βουνοῦ.

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΥΟ ΙΟΓΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Εἰσερχόμεθα καὶ εὐρισκόμεθα αἴφνης παρὰ τὴν εἴσοδον μεγαλοπρεποῦς αἰθούσης μήκους 80 μέτρων καὶ ὕψους 15 ὡς 20, φωτιζομένης παραδόξως ἀπὸ τῆς φυσικῆς πύλης.

Μακρὰ σήραγγε, κατασκευασθεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου διὰ δυναμίτιδος καὶ ἀπαιτήσασα ἐργασίαν ἀδιόκοπον 18 μηνῶν, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἀληθινῶν σπηλαίων.

Τὰ σπήλαια ταῦτα, ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὸ ἔθρονον τοῦτο τῷ 1902, δὲν συνεκινῶνουν πρὸς τὰ ἔξω εἰκὴ διὰ φυσικοῦ βαράθρου, βάθους 80 μέτρων, δι' ὃ ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ νοιχθῇ διὰ τοὺς περιηγητὰς δρόμους εὐκολώτερος.

Εἶνε μακρὰ σειρά κυκλικῶν στοῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ποικίλει ἀπὸ 10 μέχρις 60 μέτρων,—δηλαδὴ φθάνει κάποτε τὸ ὕψος τοῦ θόλου τοῦ Πανθέου ἢ τῶν πύργων τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων,—καὶ αἱ ὁποῖαι εὐρύνονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς ἀπέραντους αἰθούσας, στολισμένους μὲ τοὺς λαμπροτέρους καὶ περιεργότερους σταλακτίτας.

Ἡ πρώτη αἰθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνομεν, ἡ λεγομένη αἰθουσα τοῦ Μικροῦ Χάους, εἶνε ὑψηλὴ ὡς οἰκία ἐξαέροφος. Ἀπὸ τὸν θόλον καὶ ἀπὸ τὰ τοιχώματα κρέμονται πληθὺς σταλακτίται, παραπετάσματα ἐκ τιτάνου λευκοῦ καὶ λαμπροῦ. Εἰς μίαν γωνίαν ἑνας μεγάλος βράχος εἶνε ἐντελῶς ξεκολλημένος ἀπὸ τὰ τοιχώματα, καὶ μολονότι εὐρίσκεται ἐκεῖ ἐν ἰσορροπία ἀπὸ αἰῶνων, φαίνεται ἀπειλῶν μὲ τὸν ὄγκον του τὸν ἄφρονά ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ ταράσῃ τὴν ἡρεμίαν του.

Ἡ δευτέρα αἰθουσα, ἡ αἰθουσα τοῦ Χοροῦ ἢ τῆς Ταράσκας, ἀρχίζει νὰ μᾶς μυῇ εἰς τὰς ωραιότητας, τὰς ὁποίας θὰ θαυμάσωμεν περαιτέρω. Σταλακτῖται πάσης μορφῆς, παντὸς ὄγκου, οἱ ὁποῖοι ἐνίοτε φαίνονται λησμονοῦντες τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος,—τόσον αἱ θέσεις των ἀπομακρύνονται τῆς καθέτου,—καλύπτουν τοὺς θόλους, τὰ τοιχώματα, τὸ ἔδαφος. Εἰς μίαν γωνίαν, μεγάλαι ποσότητες σταλαγμιτῶν, εἰςχωρήσασαι ἀπὸ μίαν ρωγμὴν, ἐσχημάτισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον παραδόξους μορφάς. Μία τερατώδης κεφαλὴ ὁμοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὴν περίφημον Ταράσκην τῆς Ταρσκώνης.

Διάδρομος, ἀποστίλβων ὅλος ὡς ἀδμαντοκόλλητος, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Τριῶν Μοιρῶν, τὴν ωραιότεραν.

Τρεῖς πελώριοι ὄγκοι κρυσταλλικοὶ φεγγοβολοῦν ὑπὸ τὰς λάμπαις ηλεκτρικοῦ φωτός, διαχυνομένου ἐν ἀφθονίᾳ ἀπὸ λαμπτήρας ἀοράτους.

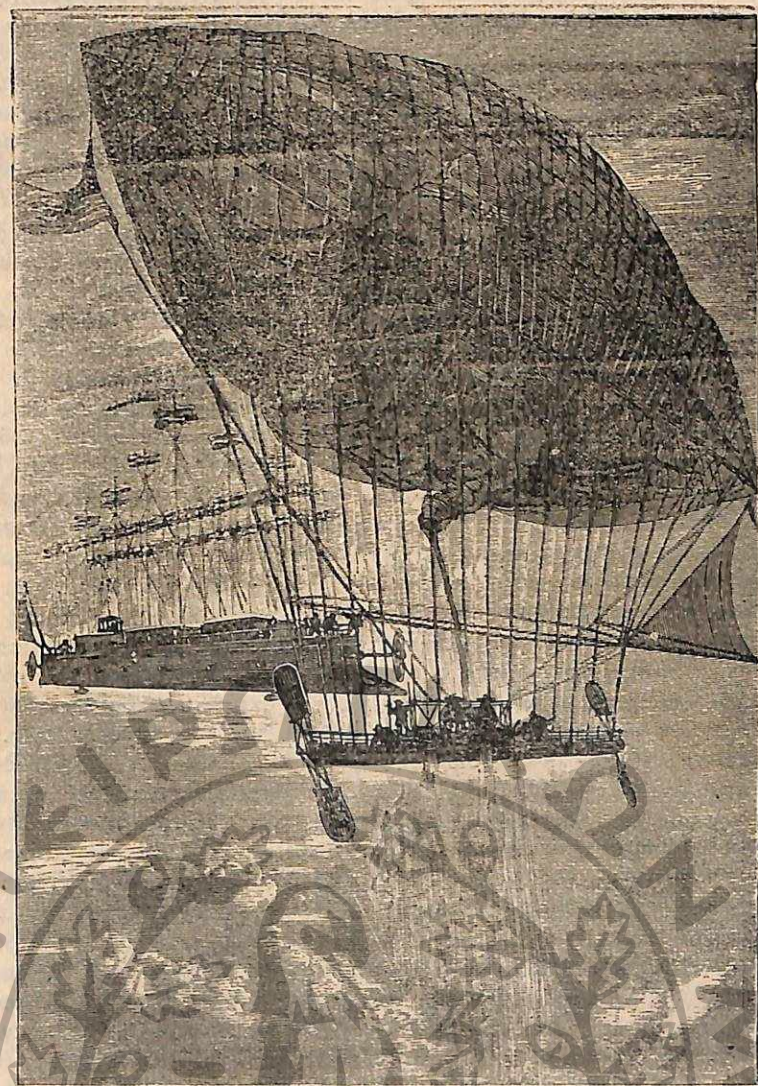
(Ἐπεὶται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Α. VIRE, φαντασίου]

Ἐπρεπε νὰ νάμεινω. Ἀλλὰ πόσον θὰ διήρκει αὕτη ἡ ἀναμονή;...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ἡ περιέργειά μου ἦτο τώρα ἐν μέρει ἱκανοποιημένη, ἦτο μόνον εἰς ὅ,τι ἀφεώρα τὸ μυστήριον τοῦ Γκρέητ-Ἀβυ. Ἐπισκεφθεὶς ἐπιτέλους τὸν κρατῆρα τοῦτο, τὸν ἀπρόσιτον περιβόλον, ἐγνώριζα τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων, τῶν παρατηρηθέντων πρὸ καιροῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Κυανῶν Ὀρέων. Ἡμῖν τώρα βέβαιος, ὅτι οὔτε οἱ χωρικοὶ τοῦ μέρους ἐκείνου

«Ὁ Ἀλβατρος ἐφθασε τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω...» (Σελ. 254, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου!

Ποῖα θὰ εἶνε ἡ λύσις τῆς περιπέτειας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπλήχθη;... Καὶ τὴν λύσιν αὐτήν, ἐγγυτέραν ἢ ἀπωτέραν, ἠδυνάμην νὰ τὴν προκαλέσω ἐγώ;... Μόνος ὁ Ροβῆρος δὲν τὴν εἰχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του;... Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῶνόντι, οὐδεμία θὰ μοὶ παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ δραπέτεύσω, ὅπως τὸ εἶχαν κάμῃ ὁ Οὐνκλ Προυντ καὶ ὁ Φίλ Ἐβανς ἐπὶ τῆς νήσου Σάταμ.

τῆς Βορείου Καρολίνας, οὔτε οἱ κάτοικοι τοῦ Πληζεντ Γκάρτεν καὶ τοῦ Μόργκαντων ἠπειλοῦντο ὑπὸ ἐκρήξεως ἢ ὑπὸ σεισμοῦ. Οὐδεμία πλουτώνειος ἐνέργεια ὑπέσκαπτε τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐδάφους. Οὐδεὶς κρατὴρ ἀληθοῦς ἡφαιστείου ὑπῆρχεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνην τῶν Ἀλλεγανείων. Τὸ Γκρέητ Ἀβυ ἐχρησίμευε μόνον ὡς χρησφύγετον καὶ ὀρηκτήριον Ροβῆρου τοῦ Κατακτητοῦ. Τὴν ἀπρόσιτον ἐκείνην φωλεάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποθήκευε τὰ ὑλικά του, τὰς προμηθείας του, τυχαίως βέβαια

θά την ἀνεκάλυψεν εἰς κανὲν τῶν ἐναερίων του ταξειδίων, καὶ θά τὴν ἀνεγνώρισεν ὡς καταπύγιον ἀσφαλές, ὅπου πιθανῶς ἀπὸ τὴν νῆσον Χ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ.

Ναί, ἀλλ' ἐὰν τὸ μυστικὸν τοῦτο μοι εἶχεν ἀνακαλυφθῇ, τί ἐγνώριζα ὡς τώρα περὶ τῆς θαυμασίας ἐκείνης μηχανῆς καὶ τῶν διαφόρων τρόπων τῆς λειτουργίας της;... Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ πολλαπλοῦς μηχανισμὸς τοῦ Τρόμου ἐκινεῖτο δι' ἡλεκτρισμοῦ, καὶ ὅτι τὴν ἡλεκτρισμὸν αὐτὸν, ὅπως καὶ ὁ Ἀλβατος, ἤντικει διὰ νέων μεθόδων ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, πῶς ἦτο αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς;... Δὲν μὲ ἄφισαν, καὶ οὐτε θὰ μὲ ἄφισαν νὰ ἰδῶ τίποτε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας μου, καὶ ἂν αὕτη θὰ μοι ἀπεδίδετο μίαν ἡμέραν, ἐσυλλογίζομαι ὡς ἐξῆς:

«Βεβαίως, ὁ Ροβῆρος θέλει καὶ καλὰ νὰ μείνῃ ἄγνωστος... Ἐνθυμούμενος τὰς ἀπειλὰς του, φοβοῦμαι πολὺ μήπως σκοπεύῃ νὰ κάμῃ μᾶλλον κακὴν παρά καλὴν χρῆσιν τῆς ἐξίσου πολυτίμου καὶ ἐπικινδύνου μηχανῆς του... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ἰνκόρνιτο τὸ ὅποιον διέτηρξεν εἰς τὸ παρελθόν, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ τὸ διατηρήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον... Ἀλλ' εἰς μόνον ἄνθρωπος εἶνε ἱκανὸς νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ Κοσμοκράτορος καὶ τοῦ Ροβήρου τοῦ Κατακτητοῦ: ὁ δὲ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ὁ αἰχμαλώτης του, ἐγὼ ὁ ὅποιος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβω, ἐγὼ ὁ ὅποιος ἔχω τὸ καθήκον νὰ θέσω τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!»

Ἐξ ἄλλου, πῶς ἡμποροῦσα νὰ περιμένω βοήθειαν ἐξωθεν;... Προφανῶς ἦτο ἀδύνατος. Αἱ Ἀρχαὶ δὲν ἤγνούσαν πλέον τίποτε ἐξ ὧν συνέβησαν εἰς τὸ Μπλάκ-Ρόκ. Οἱ ἀστυνομικοὶ Τζὼν Χάρτ καὶ Νάβ Οὐάλκερ θὰ ἐπέστρεψαν ἤδη εἰς τὴν Οὐασίγκτων μετὰ τοῦ Οὐέλλας. Ὁ κ. Οὐάρδ, πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, δὲν ἠδύνατο νὰ μνησθῇ πολλὰ περὶ τῆς τύχης μου, τὸ δὲ πρόβλημα θὰ εἶχε τεθῇ ὡς ἐξῆς:

«Ἡ θὰ ἐπνίγην εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἑρίας, καθ' ἣν στιγμὴν φεύγων ὁ Τρόμος μὲ παρέσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου του, ἢ σωθεῖς ἐπὶ τοῦ πλοίου, θὰ εὐρισκόμεν τώρα εἰς χεῖρας τοῦ κυβερνήτου του.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ πενήθη τὴν φίλον του Τζὼν Στρώκ, ἀρχιστυνόμενον παρὰ τῇ Ἀστυνομίᾳ τῆς Οὐασίγκτων.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ, πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπα ποτὲ;...

Γνωρίζομεν ὅτι, κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν,

ὁ Τρόμος ἐταξίδευεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης Ἑρίας. Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, πλησίον τοῦ Μπούφαλου, τὸν κατεδίωξαν δύο καταδρομικά, τὰ ὁποῖα, πότε ἀναπτύσσων ἀνωτέραν ταχύτητα, πότε βυθίζοντες εἰς τὴν λίμνην, κατάρθωσαν ἐπιτέλους νὰ διαφύγῃ. Καὶ τὴν ἡκολούθησαν μὲν πρὸς τὴν Νιαγάραν καὶ τὸν κατεδίωξαν ἀκόμῃ μετὰ τῶν ὀχθῶν του, ἀλλ' ἤναγκάσθησαν νὰ σταματήσουν ὅταν ἐκινδύνευσαν νὰ παρασυρθοῦν ὑπὸ τοῦ ρεύματος εἰς τὸν καταρράκτην. Ἡ ἡμέρα ἐκλινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὴν δύσιν της, τί δὲ ἄλλο ἠδύναντο νὰ υποθέσουν ὅτι ἐπὶ τῶν καταδρομικῶν, εἰμὴ ὅτι ὁ Τρόμος εἶχε κατακρημνισθῇ εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ καταρράκτου;... Ἀλλὰ τὴν νύκτα, ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ Τρόμος, ὡς ἀερόπλοιοι τώρα πλέον, δὲν εἶχε παρατηρηθῇ οὔτε ὅταν ὑψώθῃ ὑπεράνω τοῦ Horse-Shoe-Fall, οὔτε ὅταν ἐξηκολούθησε τὸ ἐναερίον ταξειδίον του μέχρι τοῦ Γκρέητ-Ἀϊρυ...

Δὲν ἤξευρα τώρα ἂν ἐπρεπε νὰ ἐρωτήσω τὸν Ροβῆρον περὶ τῆς τύχης μου. Θὰ συγκατατίθετο ἄρα γε καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃ ἀπλῶς;... Δὲν ἐφθάνεν ὅτι μοι εἶχεν ἤδη ρίψῃ τὸ ὄνομα του, καὶ δὲν θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν νὰ μὲ πληροφορήσῃ περὶ πάντων;...

Ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, χωρὶς νὰ ἐπέρχεται καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν κατάστασιν. Ὁ Ροβῆρος καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἡσυχολοῦντο δραστηρίως μὲ τὴν συσκευὴν, τῆς ὁποίας αἱ μηχαναὶ ἀπῆλθον διαφόρους ἐπιδιορθώσεις. Συνέπερα νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυεν νάναχωρήσῃ καὶ πάλιν, καὶ ἐπὶ θὰ παρελάμβανε καὶ ἐμὲ εἰς τὸ νέον ταξειδίον. Ἦνεν ἀληθές, ὅτι ἠδύναντο νὰ μὲ ἔγκαταλείψουν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρατήρος ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω, καὶ ὅπου ἡ διατροφή θὰ μοι ἦτο ἐξηφαλισμένη δι' ἡμέρας πολλάς.

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐξήταξα τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ Ροβήρου, ὁ ὁποῖος μοι ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ διαρκoῦς παραφορᾶς. Τί ἐσήμαινεν αὕτη ἡ ἐξάψις, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τί νὰ ἐσκέπτετο, τί νὰ ἐσχεδιάζε διὰ τὸ μέλλον;... Πρὸς ποίας χώρας θὰ διηυθύνετο;... Ἐσκόπευεν ἄρα γε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλὰς, τὰς ὁποίας ἐξέφερον εἰς τὴν ἐπιστολήν του, ἀπειλὰς τρελλοῦ ἀναμφιβόλως;...

Τὴν νύκτα, ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν πρώτην αὐτὴν ἡμέραν, ἐκοιμήθη ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ χόρτου ἡερῶν εἰς ἐν τῶν σπηλαίων τοῦ Γκρέητ-Ἀϊρυ, ὅπου τρόφιμα εἶχον τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Τὴν 2 καὶ 3 Αὐγούστου αἱ ἐργασίαι ἐξηκολούθησαν, ὁ δὲ Ροβῆρος καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅλοι ἀπησχολημένοι, μό-

λις καὶ μετὰ βίας ἀντήλλασσον ὀλίγας λέξεις.

Ἐφρόντισαν ἐπίσης νὰνανεώσουν τὰς προμηθείας, ἔχοντες ἴσως ὑπ' ὄψει μακροχρόνιον ἀπουσίαν. Τίς οἶδε μήπως ὁ Τρόμος δὲν ἤτοιμάζετο νὰ διανύσῃ ἀπέραντα διαστήματα, μήπως ὁ κυβερνήτης του δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν νῆσον Χ τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ;... Κάποτε τὸν ἐβλεπα νὰ πλανᾶται σκεπτικὸς ἀνὰ τὸν περίβολον, νὰ σταματᾷ ἑξαφνα, νὰ ὑψώνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἠπείλει καὶ νὰ ἐπροκάλει τὸν Θεόν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφαντάζετο ὅτι συμμερίζεται τὴν κοσμοκρατορίαν!... Ναί! Ἡ ἀμέτρητος ἀλαζονεία του δὲν θὰ τὸν ὠδήγει εἰς τὴν παραφροσύνην, — παραφροσύνην τὴν ὁποίαν οἱ ὄχι περισσότερον φρόνιμοι σύντροφοί του δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ χαλιναγωγῇσιν;... Τίς οἶδεν εἰς ποίας φανταστικὰς περιπετείας θὰ παρεσύροντο ὑπὸ τοῦ τολμηροῦ κυβερνήτου τῶν! Τίς οἶδε μὴ δὲν ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀψυφούσεν ἤδη μὲ τόσην θρασύτητα, ὅταν δὲν εἶχεν ἀκόμῃ εἰς τὴν ἡμέραν, τὰ ὕδατα, ὁ ἄηρ, δὲν τῷ παρεῖχον ἀπέραντον πεδῖον, ὅπου κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν καταδιώξῃ καὶ νὰ τὸν φθάσῃ;...

Τὰ πάντα λοιπὸν ἠδυνάμην νὰ φοβῶμαι ἀπὸ τὸ μέλλον, καὶ τὰς φοβερωτέρας ἀκόμῃ καταστροφάς. Ὅσον τὸ νὰ δραπετεύσω ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἀϊρυ, πρὶν ἤθελε παρασυρθῇ εἰς νέον ταξειδίον, τοῦτο ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον! Κατόπιν, ὅταν ὁ Τρόμος θὰ ἴστατο εἰς τὸν ἀέρα ἢ θὰ ἐπλεεν εἰς τὴν θάλασσαν, πῶς νὰ δραπετεύσω; Τὸ μόνον ποῦ εἶχα νὰ ἐλπίζω, εἶνε ὅτι θὰ μοι παρέιχετο ἡ εὐκαιρία ἐάν ποτε ὁ Τρόμος ἐτρεχεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μὲ μετρίαν ταχύτητα. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου αὕτη ἦτο τὸσον ἀσθενής!...

Εἶπα ὅτι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀϊρυ, πολλάκις ἀπεπειράθη νὰ λάβω ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Ροβήρου, ἐρωτῶν αὐτὸν δι' ὅ,τι ἀφώρα εἰς ἐμὲ, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμα καὶ νέον διάδημα.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεριπατοῦσα ἄνω-κάτω, ἐξωθεν τοῦ κυριωτέρου σπηλαίου τοῦ Γκρέητ-Ἀϊρυ. Ἰσάμενος παρὰ τὴν εἴσοδον, ὁ Ροβῆρος μὲ παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ κάποιαν ἐπιμονήν. Μήπως ἐσκόπευε νὰ μοι ὁμιλήσῃ;

Τὸν ἐπλησίασα.

— Καπετάνιε, τῷ εἶπα, σὰς ἔκαμα ἤδη μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελήσατε νὰ μοι ἀποκριθῇτε. Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν σὰς τὴν ἐπαναλαμβάνω: Τί σκοπεύετε νὰ μὲ κάμετε;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἦμεθα ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀπέχοντες δύο μόνον βήματα. Μ' ἐσταυρώμενας τὰς χεῖρας, μὲ ἤτένιζε. Τὸ βλέμμα του μ' ἐτρόμαξε. Ναί, μ' ἐτρόμαξεν αὕτη εἶνε ἡ λέξις. Δὲν ἦτο βλέμμα ἐκεῖνο ἀνθρώπου κατέχοντος ὅλον του τὸ λογικόν, — ἦτο βλέμμα, τὸ ὁποῖον οὐδὲν εἶχε πλέον τὸ ἀνθρώπινον. Οὕτω μοι ἐφάνη τουλάχιστον!

Ἐπανέλαβα τὴν ἐρώτησίν μου μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν:

— Τί θὰ μὲ κάμετε; θὰ μοι ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν μου;

Ὁ Ροβῆρος ἐσιώπα ἀκόμῃ. Ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν μοι ἐφάνη ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀρσέναν του.

Καὶ πάλιν ἠρώτησα:

— Λοιπὸν, καπετάνιε; Ὁ μ' ἐλευθερώσετε;

Προφανῶς ὁ Ροβῆρος κατείχετο ἀπὸ κάποιαν ἔμμενον ἰδέαν, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφίση. Τὸ κίνημα ἐκεῖνο, τὴν χειρονομίαν τὴν ὁποίαν πολλάκις τὸν εἶδα νὰ κάμνῃ, περιφερόμενος εἰς τὸν περίβολον, τὴν ἔκαμε καὶ τώρα: ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ζενίθ!...

Θὰ ἔλεγες ὅτι κάποιος ἀκατανίκητος δύναμις τὸν εἴλκυε πρὸς τὰς ὑψηλὰς σφαῖρας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν γῆν, ὅτι ἦτο προωρισμένος νὰ ζῇ εἰς τὸ διάστημα, διαρκῆς κατόικος τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων.

Ἐτόλμησα καὶ τρίτην φοράν νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐρώτησίν μου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑ ΔΡΑΚΟΥ

Βραβευσθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Παλλάς

Εἰς τὸν Μικρὸν Παιδικὸν Διαγωνισμόν τοῦ 1908.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΛΓΕΒΡΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

(Ἰδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 142)

Ἡ λύσις εἶνε εὐκολωτάτη: Συγκρίνοντας τὸ δεῦτερον μὲ τὸ τρίτον ράφι τοῦ δουλαπιῶ, βλέπομεν ὅτι ἐν μέγα δοχείον ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο μέτρια. Ἀντικαθιστώντες τότε εἰς τὸ πρῶτον—τὸ ὑψηλότερον—ράφι, τὸ μέγα δοχεῖον διὰ δύο μετρίων, καὶ συγκρίνοντας τὸ πρῶτον πρὸς τὸ τρίτον ράφι, εὐρίσκουμεν ὅτι ἐν μέτριοι δοχείον ἰσοδυναμεῖ μὲ τρία μικρά. Ἀρα, ἐν μέγα δοχείον, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἕξ μικρά.

Ἀντικαθιστώντες τέλος εἰς τὸ δεῦτερον ράφι τὰ ἕξ μικρά δοχεῖα διὰ τοῦ ἰσοδυναμοῦ των, ἦτοι ἐνὸς μεγάλου, εὐρίσκουμεν ὅτι τρία μεγάλα δοχεῖα περιέχουν 20 ὀκάδες γλυκοῦ, ἀρα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν περιέχει τὸ ἐν τρίτον τοῦ εἰκοσι, δηλαδή

$$\frac{20}{3} = 6 \frac{2}{3}$$

ἦτοι 6 ὀκάδες καὶ 267 δράμια περίπου—ἢ, ἂν θέλωμε ἀκριβῶς, 266 δράμια καὶ 2/3 τοῦ δραμιῶ.

Οἱ περισσότεροι εὗρον τὴν ὀρθὴν λύσιν. Ὁρθὴν δὲ λύσιν θεωρῶ ἐδῶ τὸν ἀριθμὸν 6 2/3. Μερικοὶ τώρα, λησμονήσαντες ὅτι

ἡ ὀκά ἔχει 400 δράμια, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ προσδιορίσουν ἀκριβῶς τὸ κλάσμα. Ἀδιάφορον θὰ πᾶρον καὶ αὐτοὶ μίαν Εὐφημον Μνείαν. Τὰ Βραβεῖα ὁμοῦ καὶ οἱ ἑπαινέτοι ἀπονέμονται κατὰ σειράν εἰς ἐκείνους, εἰ ὅποιοι ἐξέθεσαν καλλίτερα, διετύπωναν σαφέστερα, τοὺς συλλογισμοὺς, τοὺς δὲδηγούτας πρὸς τὴν λύσιν, καὶ τὰς πράξεις, εἴτε ἀλγεβρικῶς, εἴτε ἀριθμητικῶς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι μετὰ αὐτῶν ἐπροτιμήθησαν κατὰ σειράν ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἔλυσαν τὸ πρόβλημα καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Γεώργιος Σπ. Λιβαδάς [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία [9Ε].—Λάτσης τοῦ Ὁραίου [9Ε].

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Ἀνδριάς Παλαιολόγος [8Ε].—Χιακὸς Αἰμὴν [7Ε].—Νικηφόρος Οὐρανός [6Ε].

Α' ΕΠΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον): Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἑθνικοῦ.—Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου.—Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων.—Ἐλάνθια Μ. Δουκίτης.—Τρελλὸ Νανιάκι.—Ἑλληνικὴ Δόξα.

Β' ΕΠΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Φιλότατις Ἑλλην.—Ἀθανάσιος Διάκος.—Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.—Κυριακία.—Λέων Φλαμπουράκης.—Ἐξόριστος Βασιλιάς.—Ἰωνικὴ Αἴα.—Ἀργιολοῦνδο.—Ἀρχὸν τοῦ Πυρός.—Βωμός τῆς Ἐλευθερίας.

Γ' ΕΠΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀρωμα τῆς Ἀνοξείας.—Δαφροστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα.—Μητρικὴ Σοφίη.—Δαίμων τῆς Ἑυήμου.—Ρήγας ὁ Φερραῖος.—Χάος.—Παναγιώτης Α. Μηταράκης.—Πανωτιστής.—Ἰονίας.—Μελισσιγένης.—Τραλλιανὴ Ἠχώ.—Γλυκία Ἑλπίς.—Ἀριστείδης Ι. Κανάκης.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.—Δαφροστεφὴς Σημαία.—Ἰσὸς Ἀγών.—Σπαθὶ καὶ Κορώνα.—Ἀπόλλων.—Δοῦξ τῆς Σπάρτης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον): Μυροβόλον Ἰον.—Μιχαὴλ Φλαμπουράκης.—Αἰνατερίνη Π.—Ἀλιβιζάτου.—Με-

κρός Κωπηλάτης.—Φίλιππος Η. Φίλιππακόπουλος.—Ζιζὰ Χανούμ.—Ἐνθουσιώδης Κύριος.—Γουίδος Μ. Κοέν.—Δεκαπενταετής Πλοίαρχος.—Κωνσ. Α. Χουσαφής.—Λάτσης τῆς Ἑλλάδος.—Ἑλληνὶς Συμφορὰ.—Ἐλευθέριος Ἑλλην.—Ἐορτὴ τῆς Σημαίας.—Χεῖρ Βοηθείας.—Ἐλένη Γ. Γεωργιάδου.—Ἐλαφὸς τῆς Αἰγυπτίου.—Δουκὴς Λάρας.—Παῖτα Γ. Λαβούτα.—Κίρκη.—Δόξα τῆς Ἑλλάδος.—Ἑλληνικὴ Θάλασσα.—Ἐνδοξὸν Μέλλον.—Ἰάπων Νικητής.—Αἰγυπτία Βασιλεύσα.—Γεώργιος Νικολαΐδης.—Α. Κ. Τραυλός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν.
Ἡ μικρὰ Κική κρατεῖ μίαν πολὺ μικρὰν ὀμβροῦλαν, καὶ ἡ διδασκάλισσα τῆς λέγει:
— Τὴν ἡλιο θὰ σοῦ κρατήσῃ αὕτη ἡ ὀμβροῦλίτσα;

— Μπᾶ! ἀπαντᾷ ἡ Κική: καὶ μήπως ὁ ἡλιος εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν ὀμβροῦλλά μου;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἥχους τῆς Λίμνης

Μεταξὺ ψευδοδολῶν:
— Ἐγνώρισα ἄνθρωπον, ποῦ ἀπεμιμῆτο τόσον τελείως τὸ κελῶδημα τῶν πουλιῶν, ὥστε εἰς τὸν κήπον του κατέβαιναν ὅλα καὶ τὸν περιτριγύριζαν.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ εἶχα ἓνα φίλον ποῦ ὅταν ἀπεμιμῆτο τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ, ἔκαμνε τὸν ἡλίον νάνατέλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Αἰθρας

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΛΑΒΑ τὸ ἀγγελτήριον τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς ἀγαπῆτης μαζ' Ἰωάννας Δάκ (Στέλλας Δ. Παπαδοπούλου) μετὰ τοῦ κ. Χριστοφόρου Κ. Κουμαριανού, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν εἰς τὴν Μυτιλήνῃ τὴν 5 Ἰουλίου. Τὰ ἰδικά μου θερμότερα συγχαρητήρια καὶ ὅλου τοῦ σπιτικοῦ.

Δὲν σ' ἐγέλασαν, Μικρὸ Ἀθηναῖς: ὁ φίλος μας Μέλλον Αἰτωλῶν (Σπύρος Τρικούπης) ἔγραψε φέτος καὶ ἄλλο δράμα καὶ μὲ τὸν κ. Β. Ζήνωνα, καὶ τὸ ἔδωκε νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ Βαριετὲ. Ὀνομάζεται «Τὸ Μυστικὸν τῆς εἰκόνας» καὶ εἶνε πραγματικὸν ἐπεισόδιον εἰς τρία μέρη.—Εἰς τὸ Βαριετὲ ἐπίσης θὰ δοθῇ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος καὶ ἡ «Ραχὴ», τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), τοῦ ὁποίου ἀγγελίαν λαμβάνετε ἐν Ἀθῆναις μὲ τὸ φύλλον τοῦτο, διὰ νὰ τὴν δείξετε εἰς τοὺς οἰκείους σας.

Ἰαπωνέικο Τριαντάφυλλο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τοῦ χρόνου πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇς ἰδιαίτερος τὰ μαθηματικά. Τὸ ἔχω ὅτι δι' αὐτὰ χρειάζεται καὶ ἰδιαίτερα κλίσις, ἀλλ' ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ προσοχὴ τὴν ἀπληρόνει ἀρκετὰ.
«Ὁχι, Εὐέλπις Ὑπαρξίς, ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἐπᾶντες νὰ μάγαπᾷς ἐπειδὴ ἐπαυσε νὰ μοῦ γράφῃς. Ὅπως δὲ ποτε, εἰμπαρὲς νὰ μοῦ διδῇς αὐτὴν τὴν εὐχαριστήσιν κάπως συγκρότερα. Χαριετὲ μου τοὺς ἐκεῖ φίλους.

Φυσικά, Ἀκάνθινε Στέφανε, τώρα τὸ καλοκαίρι εἰμπαρὲς νὰ κατὰγίνεται περισσότερο μὲ τὴν Διάπλαιν, ἐπειδὴ δὲν ἔχει πολλὰ μνημόματα. Καὶ λέγω ἔτσι, διότι δὲν πιστεύω ὅτι τὸ καλοκαίρι δὲν πρέπει κανεὶς νάνατῃ βιβλίον τοῦ Σχολείου...

Ἑλληνικὴ Σημαία, ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε γαλοῖται; Κάθε ἄλλο! Γράψε μου καὶ μὴν ἀκούς. Εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ ὄψα δελτάρια.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ.

Ἀσκήσεων, Ἐπικουρίε Ἀπολλων, θά προκηρυχθῇ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον. Ἡ κρίσις τῆς 29ης Κυριακῆς θά γίνῃ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Ἐν τῷ μεταξύ θά ἔχωμεν πολλὰ καὶ διάφορα.

Γυνεῖα Ἐλπίς, τὰ τετράδια σου ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἀνταπεδόθησαν ἀκόμη· ἔχει ὀλίγην ὑπομονήν. Ναί, εἶδες τί ἄκραν ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ ὁ Ἀζαρίας πρὸς τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἐν γένει τὸ νέον πρὸς τὸ παλαιὸν σπιτικόν;

Ἐγνώρισα καὶ τὸν **Διμένα τῆς Χίου**, διελθόντα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας καὶ ἐπισκεφθέντα τὸ Γραφεῖόν μου. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς γνωριμίας τῶν μακρινῶν φίλων.

Θερμότατα συγχαρητήρια, **Πηνελόπη Μωραΐτου**, διὰ τοὺς εὐτοχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου καὶ ἀγαπητῆς μου παλαιᾶς φίλης **Μαρίας**. Καὶ εἰς δικά σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ώραία κ' ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, **Ζιζυά-Χανούμ**, καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ τόσοις καιροῖς πού εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθη πολὺ ὅταν τῷ εἶπα ὅτι ἐπαίξατε τὰ ἔργα του καὶ προπάντων, τὸ κλοῦ τῆς ἐσπερίδος σας, τὸν «Φιλοσοφικὸν Διάλογον μετὰ τὴν πενταετὴ κόρην του». Πῶς ἤθελα νὰ ἔδωκα ἀπὸ ἓνα μέρος τὴν μικρὰν φίλην μου, πού ὑπεδύθη... τὴν Λουλούκην!.. Χαιρετίσματα καὶ συγχαρητήρια εἰς ὅλους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται (ἀνανεοῦται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα λήθουσι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.)]

Νέα Ψευδώνυμα: **Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων**, κ. (Α.Τ.) **Φιλίκη Ἐταιρία** κ. (Ε.Γ.) **Μυροβόλος Αἰῶνα**, κ. **Κύμα τῆς Πριγκίπου**, κ. (Μ.Π.) **Ζωντανὴ Κοιλία**, κ. (Κ.Π.) **Οὐρὰ τοῦ Διαβόλου**, κ. **Πράσινο Χιαβίρι**, κ. (1+5=X) **Ἀττική Μοῦσα**, κ. **Δροσερὰ Ἐσπέρα**, κ. **Ἐπαυριδὴς Ἀθηναῖος**, κ. (Σ.Κ.) **Πρωϊνὴ Οὐίχλη**, κ. (Κ.Κ.) **Εὐφορίων**, κ. (Ι.Κ.) **Καίρινος Λιμοκοντόρος**, κ. **Εὐτυχὲς Παρελθόν**, κ. (Ι.Κ.) **Χιακὸς Οὐρανός**, κ. (Α.Μ.) **Χρυσὸν Λέρας**, κ. (Τ.Κ.) **Χρυσωμένη Δύσις**, κ. (Ι.Λ.) **Φωτιά καὶ Λαύρα**, κ. (Γ.Α.) **Συριανὴ Ναυτοπούλα**, κ. (Α.Μ.) **Νοικοκυροῦλα**, κ. (**) **Ἰωνικὴ Ἀκτὴ**, κ. (Ν.Μ.) **Ἡχώ τοῦ Λάσου**, κ.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμου: Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τοῦτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τοῦτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένον, ἢ ἐν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωκεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ **Ποιμενικὴ Φλογέρα** (0) μὲ **Πριγκίπουσαν** τῆς **Σινίνου**, **Παλλάδα**, **Συριανὴν Σφίγγα**—ὁ **Ἐπικουρίος Ἀπόλλων** (0) μὲ **Πλοῖαρχον Νέμον**, **Ἀπόλλωνα**, **Διαφενθεῖσαν**, **Ἑλλίδα**—ἡ **Κόκκινη Παλαροῦνα**, (0) μὲ **Κόρην τῶν Κυμάτων**, **Εἰμαί Ζωννῆθια**.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Παλλάδα** (τετράδιον ἔστειλα· ναι, θά προκηρύξω καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμόν) **Μέγαν Ἀλέξανδρον** (βραβεῖον ἔστειλα) **Ἀθανάσιον Διάκον** (ἀδύνατον αὐτὸ πού μοῦ ζητεῖς! φαντάσου ἂν ἔδωκα τὴν ἀπάντησιν καὶ μοῦ ἔκαμαν ὅλοι τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν! δὲν θά ἔκαμα ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ φάγω παλαιὰς Ἀσκήσεις) **Ποιμενικὴν Φλογέραν** (τὰ ἔλαβα καὶ εἶνε σύμφωνα μετὰ τοὺς ὅρους· νὰ

καταγίνεσαι) **Κ. Πλ.** (εὐχαριστῶ πολὺ πού ἐνίργησες νὰ παγγέλθω εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθενιαγοῦ ποιήματα καὶ μονόλογον ἀπὸ τὴν Τριακονταετίδα τῆς Διαπλάσεως· αὐτὸ ἦτο μία ώραία ρεκλάμα!) **Χαῖρε Πατρὶς** (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα) **25ῃν Μαρίον** (ἔγινε δεκτὴ) **Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων** (ὁ φάκελος δὲν εὐρέθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου· εἰμπορεῖ νὰ τὸν λησμονήσατε ἄλλοῦ) **Ἐορτὴν τῆς Σημαίας** (ἐλήφθη) **Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας** (ἔλαβα) **Σταῦρον Σ. Π.** (ἔγει καλῶς) **Ἀποριν** τοῦ **Βοσπόρου** (καλὸ ταξίδι) **Μαυροθαλασσίτην** (ἔκαμες πολὺ καλὰ) **Πλοῖαρχον Νέμον** (εἶχες λοιπόν καὶ σὺ τὸ ἀνόστιμον ἦμαρ; εἰ... εἰδὲς τί νόστιμον ἄλλῃεα πού εἶνε;) **Δούκα τῆς Σπάρτης** (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται) **Ἀργυροχρῶμο Φεγγάρι** (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστον· νὰ ἰδῶ, θάναπληρώσεις τώρα τὴν πρὸς ἐμὲ ἔλλειψιν; νὰ ἰδῶ!) **Ὀδυσεῖα Ἀνδρουῖσον** (χαίρω πολὺ) **Κόκκινην Παπαροῦναν** (ώραία τὰ Παιδ. Πνεύματα) **Ἑλληνικὸν Στέμμα**, (βλέπεις, ὅτι δὲν παύω νὰ δημοσιεύω Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν) **Μίτσαν Α.** (εἶχε σταλῆ πλεόν ὁ τόμος τοῦ 1896 ὅταν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σου) **Γυλκοχάραμα** (ὁ κ. Π. σου ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα ωραιότατα γράφεις) **Βαρκοῦλαν τῆς Πάχης**, **Ἐλιδοφόρον**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ **Ἀθηνῶν** καὶ **Πειραιῶς** μέχρι τῆς 28 'Ιουλίου· ἐκ τῶν **Ἐπαρχιῶν** μέχρι τῆς 8 Ἀυγούστου· ἐκ τοῦ **Ἐξωτερικοῦ** μέχρι τῆς 24 Ἀυγούστου.

318. Δεξιόγριφος

Εἰς κάποιον ἐκ τῶν ποταμῶν
Ἐν ἔντομον βυθίζεται.
Καὶ βλέπω τότ' ἑλληνικόν
Βουνὸν νὰ σχηματίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀττωνίου Δ. Ρέτου

319. Συλλαβογρίφος.

Μὲ κλίτσα στὸν ὦμο
Ἀρνὰ νὰ βροχάζῃ
Σὲ κάμουν ἐν γράμμα
Καὶ χροῖνον μονάς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου

320. Ἀναγραμματισμός.

Θεὸν ἀρχαῖον
Ἀνερχομᾶται
Κι' ὦρα ὦρα ἰαν
Οὕτω ἐρχομᾶται
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Λάρα

321. Αἶνιγμα.

Λίθος πολύτιμος τὸ ἀρσενικόν μου
Ἄγριον ἄνθος τὸ θηλυκόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος

322. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. Ἀρχαία πόλις περίφημος διὰ μιαν μάχην.
2. Εἰς τῶν κτιρίων μεγάλῃς πόλεως.
3. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς
4. Φωνήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

223. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	= Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
2 3 8	= Ἐπίρρημα χρόνου.
3 4 5 7	= Ἀγοράζονται.
4 2 6 3 4	= Ποταμός.
5 3 4	= Γενάρης.
6 5 3 4	= Συγγραφεὺς.
7 4 3	= Ἐπίρρημα τόπου.
8 5 7	= Ναυτικὸν παράγγελμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

324. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποιήτης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐπίσημον ἄδρα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης· καὶ οὕτω καθέξης, ἀρχαῖον θεόν.

1, Αἰσθησις. 2, Ζῶον χρήσιμον. 3, Τόπος λατρείας. 4, Ἀρχαῖος μαθηματικός. 5, Ἐπιθετον τοῦ ὄψεως. 6, Ρῆμα κοινότατον. 7, Ἀρχαῖος γεωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

325. Φωνηεντόλιπον.

πδδτ· πρσν· τς· πτχς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Καμάρι τῆς Μάννας

326. Γρίφος.

σε	αε	εἰς	εἰς
αε	τις	σε	εἰς
σε	εἶτ'	αε	εἰς
αε	αε	ις	εἰς

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Ο. κονομπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμάτων. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 25.

244. Ἀπορία (ἀπό, ροία).—245. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, Ἴος).—246. Ἄνθος (ἄν, θώς).—247. Ἡ Ρόδος, τὸ ρόδον.

248. Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α Ρ Η Σ (Πόρος, ὁ-
Ι Α Λ Α Ρ ρατός, τόσος, Σά-
Κ Α Λ Α Μ Ο Σ μος, Ἀρής, ρῆμα,
Ε Α Π Ι ἡπαρ).—250—251.
Λ Α Μ Π Ρ Ο Ν Διὰ τοῦ Μ: κόμη,
Ι Ο Ο ἄμμος, νῆμα, θυ-
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η μος, ἄλμα.—255.

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡΟνος, ΝΟΥεῖα, ΦΕΙΔίας, ΔΟΥναίς).—256. Μὴ τὰς ἐχθρας διαίωνιζε.—257. Μὴ πολλὰ λάλει, παῖ. (Μὴ—πολλὰ λα—λ ὑπ' ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδωμένους μας λεπτὰ 5 μόνον· μὴ παρὰ αὐτὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ ἐφ' αὐτὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁδὸς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶ λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελλοῦ δὲν δημοσιεύονται.]

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909
(Θ, 259)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελεῖα πανταγόθεν. Διεβύοντες Joachim Comporoulos, Makri-Keui, Constantinople.
(Θ, 260)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ	
[Φαίδωνος]	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'	
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'	
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ	
Ἐκδοστὸν δρ 3.	
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.	